

romania2019.eu

Bragadiru:
„Păstrează în suflet
copilul din tine”

eveniment 4

„Studiul dansului
popular din zona
Ilfovului”

eveniment 7

condeie Ilfovene

Nr. 21 | iunie 2019 | Publicație de cultură

Proiectul educativ „Elevi din Ilfov pentru Patrimoniul Cultural”, început cu succes

pagina 6

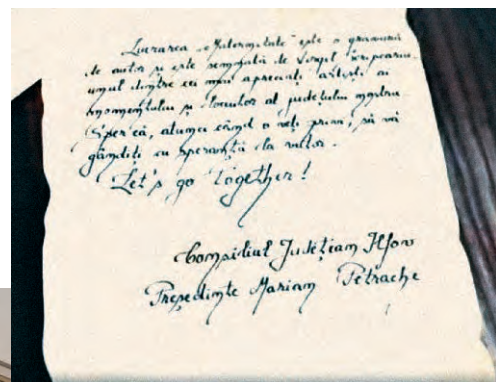
Un strop din frumusețea Ilfovului merge la Vatican

În contextul vizitei pe care Papa Francisc a făcut-o în România, în perioada 31 mai - 2 iunie 2019, Consiliul Județean Ilfov, prin președintele Marian Petrache, a transmis Sanctității Sale „un strop din frumusețea Ilfovului”. Lucrarea „Maternitate”, purtând semnătura artistului ilfovean Virgil Scripcariu, a fost înmănată părintelui Francisc Doboș, împreună cu o scrisoare adresată Suveranului Pontif.

Sfinția Voastră,

Sunt profund onorat de această vizită istorică în țara noastră. Sfinția Voastră a devenit un model pentru liderii și oamenii simpli de pe tot globul. Trăim într-o lume în care, de multe ori, diferențele de rasă, cultură, orientare sexuală și religie ridică ziduri în societate. Sfinția Voastră încearcă să le demoleze și să transmită mereu un mesaj de pace și toleranță și cred că acesta ar trebui să fie scopul tuturor liderilor lumii. Prin acest dar vreau să Vă arăt recunoștința mea pentru faptul că încercați să schimbați mentalități și să deschideți inimi. Lucrarea „Maternitate” este o gravură de autor și este semnată de Virgil Scripcariu, unul dintre cei mai apreciați artiști ai momentului și locuitor al județului nostru. Sper că atunci când o veți privi, să vă gândiți cu speranță la viitor.

Let's go together!
CONSILIUL JUDEȚEAN ILFOV
Președinte Marian Petrache

fișă de localitate

10-11

Ciorogârla

Scriitorul Nică D. Lupu An după an și roman după roman

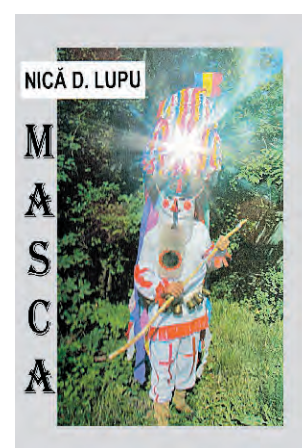
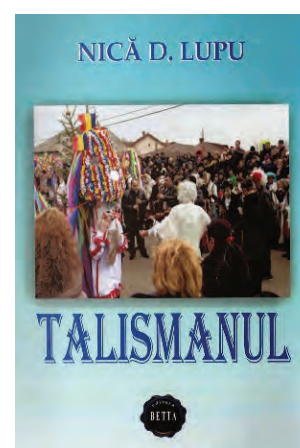
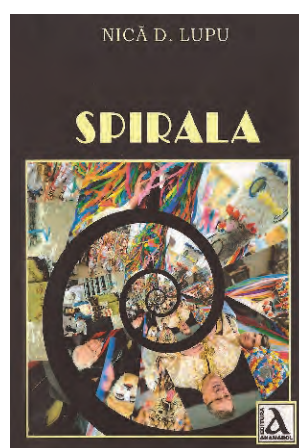
✍ George V. GRIGORE

Profesorul scriitor Nică D. Lupu se înscrie în categoria autorilor care au tăcut o viață, iar apoi au dat drumul la o avalanșă de volume, spre surprinderea generală. Motivațiunea care apare este că aceștia chiar au cu adevărat ceva de spus și un preaplin sufletească le dă imboldul de a avea insomnii care îndeamnă la scris și la reverii.

Acesta este și cazul Nică D. Lupu, scriitorul înalt și prezentabil, ușor agitat, dar protocolar, cu o finețe înăscută a trăsăturilor care îi conferă un profil de medalie. Numele său parcă este „răpit” dintr-o operă a marelui Creangă, care ne trimite către tărâmurile atât de dorite și încărcate de

amintiri ale copilăriei. Opera sa este tot atât de diversă, cât i-a fost și viața de profesor în Brănești. A debutat în 2006 cu „Incertitudini la răscruce”, roman apărut la Editura „Cartea de buzunar”. Cartea a avut succes și iată că, trei ani mai târziu a tipărit o a doua ediție, revăzută și adăugită, la Editura „Edago”. Începutul fiind făcut, scriitorul Nică D. Lupu s-a lansat pe orbita de scriitor prolific cu viteza luminii. Aproape anual a lansat o carte de autor. Cea de a doua apariție editorială a fost „Povestiri” (carte pentru copii), apărută la Editura „Betta” în 2011. Un volum de proză scurtă intitulat „Întâmplări de

necrezut” a apărut tot în 2011, la Editura „Betta”, apoi „Celesta” - roman (Editura „Betta”; în 2012). „Regina Noptii”, un alt roman, a văzut lumina tiparului la Editura Betta, în 2013, urmat în același an de „Elisa”, carte pentru copii (Editura Betta). A urmat trilogia „Cucii din Brănești”, care a cuprins romanele „Masca” (Editura Betta, 2013), „Talismanul” (Editura Betta, 2014) și „Spirala” (Editura Anamarol, 2015). În această trilogie autorul ne prezintă povestea de viață a doi tineri brăneșteni îndrăgostiți, Robert și Oltița, dragoste care face față unor grele încercări, grație duhului magic și protector al „cucilor” purtat de cei doi în chip de talisman. Se face astfel și o rememorare a tradițiilor existente, tradiții strămoșești revigorate prin „Festivalul Ziua Cucilor” care are loc anual, cu participare internațională. Nu peste mult timp, o nouă trilogie și-a întins aripile peste opera scriitorului: „Cuca, în timpul inundației și după”. Seria de trei romane a început cu „Urgia” (Editura Betta, 2014), apoi „Regăsire” (Editura Betta, 2015) și „Destine” (Editura Sinteze, 2016). Volumul „Insomnii”, care a urmat, este unul de proză scurtă, apărut la Editura Betta, în 2016. Lucrarea prezintă mai multe povestiri, atrăgând atenția în special aceea intitulată „Insomnii cu lumini în întuneric”, în care autorul prezintă memoriile sale privind evenimentele din Brănești trăite de acesta în timpul Revoluției din anul 1989. Au urmat miniromanul „Răspântia” (Editura Arefeana, 2017) și „Flori pe valurile vieții” (roman din ciclul „Scrieri târzii” - Editura Betta, 2017). În voluminosul roman „Flori pe valurile vieții” găsim o narațiune care se citește cu nerădare și cu nesaț. Protagonistii cărții, Codrin și Narcisa, doi tineri care s-au constituit recent într-un cuplu, sunt mai de grabă intermediarii prin care se derulează diversele narațiuni ale volumului. Prin ei aflăm cele petrecute

în prezent sau în trecut, urmărind cu sufletul la gură aventurile acestui cuplu, purtat pe valurile vieții. La Casa Corpului Didactic din Brănești, la 19 aprilie, cu ocazia „Zilei cărții și a dreptului de autor 2019”, a fost lansat romanul, „Căpitanul”, moderatorul fiind Victor Gh. Stan, directorul Editurii „Destine” și președintele Filialei Uniunii Scriitorilor din România. Amfitrion al evenimentului, dr. Florin Petrescu, directorul instituției, l-a apreciat pe scriitor, în cuvinte frumoase, sincere, de prețuire. De asemenea, doamna Alexandrina Niță, director al Centrului Județean pentru Conservare și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a menționat faptul că a fost

prezentă la aproape toate lansările de carte ale autorului Nică D. Lupu, admirând opera prolifică a acestuia. A urmat un dialog liber cu cititorii (moderator fiind de această dată Horiana Petrescu), apoi o sesiune de autografe și fotografii împreună cu autorul. Dincolo de scrierea romanelor, profesorul Nică D. Lupu are o bogată activitate publicistică, pe teme didactice și pedagogice în reviste nu numai cu acest profil, dar și în cele de cultură. Între ele se află „Univers didactic ilfovean”, revista „Noi”, „Meridianul Cultural Românesc”, sau „Arena Literară”. De-a lungul vieții a primit numeroase distincții și premii. A obținut cinci premii II, la Concursul de

Proză Scurtă „Alexandru Odobescu” din Călărași. A fost recompensat cu Ordinul „Meritul pentru Învățământ, în grad de ofițer”, în 2004, pentru toată activitatea didactică și extradidactică. Profesorul Nică D. Lupu este o personalitate de prestigiu a învățământului ilfovean, dar în același timp e un redutabil scriitor. Este urmașul de drept al povestitorului care, în zorii civilizației umane, lângă focul care nu se stingea niciodată, depăna firul snoavelor și basmelor fără de sfârșit, ascultat fiind de toți cu teamă, uimire, surpriză, regret sau bucurie, așa cum astăzi și noi ascultăm non-stop de „zeul televizor”. La cât mai multe romane, maestre! ■

VERB PENTRU ANII CE VIN

Sunt arc și săgeată albastră,
Cu vârful tăiat în rubin,
lumină-n cetatea Luminii
și verb pentru anii ce vin!

Trăiesc bucuria solară
din sufletul meu cel senin
Centenarul de-acum îmi cere
O zidire înaltă și-un alt destin.

Prin ei aflăm cele petrecute

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**
Editor coordonator: **Cătălin DRAGOMIR**
Redactor șef: **George V. GRIGORE**
Redactori: **Cristina ANGHELUTĂ, Anica POPA**
Foto: **George V. GRIGORE**
DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - **www.tipografiaKLM.ro**

Tel. **0371.084.001**; e-mail: **condeieilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

Vă informăm că începând cu 7 februarie 2019, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov funcționează la adresa din strada Ernest Juvara, nr. 3 - 5, Sector 6, București, etajul 1, clădirea Consiliului Județean Ilfov.

Complexul Oteteleşanu din Măgurele, locul de inspirație al lui Eminescu

George V. GRIGORE

În Ilfov, istoria trăiește și respiră printre noi, fără să percepem acest lucru cu celeritate. Astfel nouă obiective din orașul Măgurele sunt incluse în Lista monumentelor istorice din județ, care sunt de interes local. Șase dintre ele sunt situri arheologice (situate „calendaristic” din timpul Civilizației Gumelnițiene și Epoca Bronzului, până în întunecatul Ev Mediu), între acestea numărându-se și ruinele fostei și uitatei mănăstiri Grindure. Celelalte sunt clasificate ca monumente de arhitectură. Dintre acestea din urmă, cel mai important este Complexul Oteteleşanu, monument din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, care cuprinde conacul propriu-zis (denumit „Blocul M”), parcul Oteteleşanu și biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena”. Alte două monumente se află în satul Vârteju, biserica „Sfânta Treime” - Gherman (datând din 1797) și biserica „Sfinții Ioachim și Ana” (datând din 1818). Din punct de vedere arhitectural, Conacul Oteteleşanu face parte dintr-o serie de reședințe aristocratice pe cale de dispariție în România, înconjurate de parcuri în stil romantic-simbolic.

Cum a ajuns moșia Măgurele în stăpânirea familiei Oteteleşanu

Din însemnările lui Slavici aflăm cum a ajuns moșia Măgurele în stăpânirea familiei Oteteleşanu. Domnița Ilinca, fiica lui Nicolae Pătrașcu Voievod, s-a măritat cu fiul lui Stroe Leurdeanu. Soțul ei a fost ucis în 1658 de Mihnea al III-lea și, după decesul Ilincăi, în 1668, Leon Voda i-a luat moșiile și le-a dat Elenei Cantacuzino. Cu timpul, Cantacuzinii au împărțit moșia, o parte din aceasta devenind a boierului Ioan Oteteleşanu. Ioan Oteteleşanu, noul proprietar, a fost ministru de Finanțe în anul 1866. Prin testamentul său, din 1876, Ioan Oteteleşanu lasă „toată averea sa, pentru ca să servească la facerea unui institut de fete românce cărora li se va da o creștere și educație de bune nume de familie, fără pretenție sau lux” (din „Cartea de danie a Domnului Ioan Kalinderu către Academia Română” - din 1893). După moartea Elenei Oteteleşanu, la 4 decembrie 1888, a fost pus în posesiune Ioan Kalinderu, administratorul averii Oteteleşanu, membru al Academiei Române. Acesta, înainte de a dona Academiei Române (1893) toată averea familiei Oteteleşanu, inclusiv moșia Măgurele, terminase restaurarea castelului, programul de studii și planul de organizare al

institutului. Acesta a fost inaugurat în anul școlar 1894-1895 cu prima serie de 15 eleve, a clasei I, directorul de studii al institutului fiind Ioan Slavici.

În 1895, a fost primită a doua serie de 15 eleve. Deoarece în planul de organizare erau prevăzute 5 clase, iar în castel erau încăperi numai pentru 3, s-au ridicat alături alte două construcții (1898). Elevele primeau aici pe lângă cultura normală și convenită, pregătire teoretică spre a putea înțelege îndrumările ce li se dau pentru „chivernisirea” casnică și pentru creșterea copiilor. Ele studiau botanica, zoologia, chimia, filozofia, igiena, psihologia și estetica. Pentru deprinderile practice, elevele lucrau pe rând, săptămânal, la bucătărie, sufragerie, atelier (confecții, țesut), dormitor, gospodărie (îngrijirea păsărilor, porcilor, vacilor, albinelor, peștilor, grădinii de legume, pomilor și viei). Edificat în a doua jumătate a sec. XIX, conacul face parte din ansamblul fostului conac Oteteleşanu, împreună cu biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena” aflată în apropiere, pe strada Milcov la nr. 2. Ctitoria făcătorilor de bine și în veci pomeniți, Ioan și Elena Oteteleşanu, s-a zidit în anii 1851-1853, pictura în ulei cu tablouri în stilul renașterii datează din anul 1853, fiind a lui Gh. Tatarăscu.

Precum Palatul Ghica de la Căciulați, Conacul Oteteleşanu are arhitectură neoclasică, specifică secolului al XVIII-lea, dar are ca particularitate constructivă grosimea mare a pereților parterului și a subsolului, arce de mari dimensiuni și boltirea cu arce dublou (arc suplimentar). Odată ce conacul a devenit proprietatea lui Ioan Oteteleşanu, el este modificat între 1840-1845, prin transformarea siluetei și a

partiului conacului (raportul proporțiilor), prin amplificarea lui ca nouă reședință nobiliară, dar tot în spiritul arhitecturii neo-clasice.

Între 1855-1868, Ioan Oteteleşanu modernizează reședința de la Măgurele, transformând-o dintr-un „castel” sau „villa”, într-un edificiu de vilegiatură, cu posibilități de tratament balnear, apele termale fiind aici prezente și sesizate de specialiști străini.

A treia fază, de reconfigurare a conacului are loc între 1868-1894. Castelul, în urma testamentului lui Oteteleşanu, își schimbă iar funcțiunea, în aceea de cazare și învățământ teoretic și aplicativ, ca pension de fete. Alte intervenții apar între anii 1894-1960, când conacul suferă o altă serie de modificări, conjugate cu fenomenele naturale (în primul rând cutremurele), toate acestea conducând la starea de colaps-ruină.

Ansamblul Oteteleşanu mai cuprinde și un parc, care în perioada de dinainte de Primul Război Mondial servea drept parc de relaxare și promenadă pentru bucureșteni. Acesta a fost amenajat în stil romantic-simbolic, de Karl Meyer în 1845. Parcul, aflat imediat la sud de conac, se remarcă prin gradul impresionant de împădurire și prin monumente istorice - altarul („Chioșcul lui Eminescu”), lacul „Lacul lui Eminescu” (transformat în fântână arteziană după 1945) și bustul lui Mihai Eminescu, sculptat de Mihai Onofrei în anii '50 (posesor al Premiului de Stat în 1952). Bustul a fost executat, folosindu-se fotografia lui Eminescu din februarie 1878 făcută de pictorul și fotograf ceh Franz Duschek. Acesta mai făcuse fotografii în parcul Oteteleşanu în perioada 1863-1868, fotografii care ilustrează aspectul inițial al conacului, parcului și bisericii. Statuia se găsește în

parc, unde se presupune că poposeau Mihai Eminescu cu Ioan Slavici în plimbarile lor, la sfârșit de săptămână, „...între-cât la vremea aceea cea mai apropiată din grădinile de la Filaret și totodată și mai vestită dintre aceste grădini boierești era cea de la Măgurele a lui Oteteleşanu, care era deschisă pentru bucureșteni” („Jurnalul intim al lui Ioan Slavici”, 1909).

„Aici stă castelul singuratic oglindindu-se în lacuri, aici e terasa cu liane, aici erau somnoroasele păsărele care la cuiburi se adună“...

Tot din însemnările lui Ioan Slavici descoperim vizitele lui Eminescu în parc: „...mă duceam acolo de cele mai multe ori cu Eminescu, mai ales după amiaza și stăteam până spre miezul nopții, căci plină era grădina, mai ales serile, când luna-și revărsa lumina peste lac și peste luminișuri, încât parcă te aflai pe celălalt tărâm, între smei, zâne și feți frumoși. Aici stă castelul singuratic oglindindu-se în lacuri, aici e terasa cu liane, aici erau somnoroasele păsărele care la cuiburi se adună, aici luna iese 'ntreagă și se'nalță așa bălaie, dar tot aici era și teatrul de păpuși și zvonul de vorbe omeneste”. Slavici indică prin citatele sale, sursa de inspirație a marelui nostru poet, Mihai Eminescu. Într-o epistolă a sa, prozatorul se referă și la un eveniment istoric petrecut prin apropierea Măgurelelor: „Măgurelele au fost moșie de zestre a Stăncii Doamnei și se întindea din Dâmbovița până-n Argeș. Mihai-Vodă Viteazul avea aici loc de ședere, unde a ținut în ajunul bătăliei de la Călugăreni consiliul de război, iar bătrânii arată și azi unde se afla cula lui, din care n-a mai rămas decât o pivniță”.

În prezent Conacul Oteteleşanu se află în incinta Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Materialelor - INCDFM. Instituția a început demersurile restaurării și consolidării Conacului Oteteleşanu în primăvara lui 2010. Direcția Județeană pentru Cultură și Patrimoniu Național (DJCPN) Ilfov a fost alături de INCDFM și echipa de proiectare încă de la începutul procesului de restaurare. În 15 iunie 2011, la sediul INCDFM a avut loc primul Simpozion privind stagiul de realizare a lucrărilor de restaurare. Cu această ocazie, DJCPN a înmănat din partea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național o serie de Diplome de Excelență membrilor echipei de restaurare, instituțiilor și ministerelor de resort, ca o manifestare a sprijinului și recunoașterii eforturilor pentru salvarea Conacului Oteteleşanu din Măgurele. O serie de artiști plastici din România și din Europa, ca gest de recunoaștere a contribuției familiei Oteteleşanu la dezvoltarea culturii din România în veacurile XIX-XX, a lansat o colecție de artă cu titlul „Artă pentru Conacul Oteteleşanu”, printr-o expoziție cu vernisajul în 26 ianuarie 2011. Colecția se află la Măgurele, sub îngrijirea Fundației „Cultura și Fizica la Măgurele” și urmează să primească noi piese. ■

1 iunie, Ziua Internațională a Copilului, la Bragadiru „Păstrează în suflet copilul din tine“

Sub motto-ul „Păstrează în suflet copilul din tine“, copiii din cadrul Școlii Gimnaziale nr. 1 și ai grădinițelor din orașul Bragadiru au fost invitați sâmbătă, 1 iunie, în frumosul parc din oraș, la o petrecere organizată de Primărie și Consiliul Local de Ziua Internațională a Copilului. Copiii s-au putut bucura de spectacole interactive, jocuri și concursuri, activități de divertisment, face-painting, activități de modelaj și au interacționat cu o

mulțime de personaje din povești. Au cântat și i-au încântat pe cei prezenți, în calitate de invitați speciali, printre alții, Diana Enache și Fly-Project.

„1 iunie este cel mai bun prilej de a sărbători copilăria și copiii, de a le oferi iubirea și aprecierea noastră. Copilăria e o lume aparte, plină de lumină și armonie. Să vă bucurați de ea, dragi copii!“, a fost mesajul primarului Vasile Cimpoeu cu prilejul Zilei Internaționale a Copilului. ■

✍ Cristina ANGHELUȚĂ

Concursul cercurilor tehnico-aplicative „Prietenii pompierilor“ - 2019

Concursul cercurilor tehnico-aplicative „Prietenii pompierilor“, care s-a desfășurat la nivel gimnazial și a fost organizat de Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dealul Spirii“ București - Ilfov, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, sprijinit material și financiar de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a avut loc la 23 iunie, la Centrul de Pregătire al Pompierilor „General de Brigadă Corneliu Stoicheci“, din șoseaua Gării Cățelu din Sectorul 3 al Capitalei.

Concursul s-a bucurat de o largă participare din partea elevilor, echipajele dovedind curaj și îndemânare în organizarea activităților specifice.

Concursul a pus la încercare îndemânarea participanților, iar probele au constat în pista cu obstacole, ștafeta de 400 m cu obstacole și un test de cunoștințe în domeniul apărării împotriva incendiilor. Au fost decernate numeroase premii constând în diplome, medalii, cupe și material sportiv. Felicitări tuturor participanților! ■

✍ George V. GRIGORE

Concurs cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea, apăr viața!“ - 2019

La 13 mai 2019 s-a dat startul primei etape a concursului cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea, apăr viața!“ (etapa județeană), organizat de Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dealul Spirii“ București-Ilfov, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, sprijinit material și financiar de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov (CJCPCTI). Acțiunea a avut loc la Centrul de Pregătire al Pompierilor „General de Brigadă Corneliu Stoicheci“, din șoseaua Gării Cățelu, nr. 3, Sector 3, București. Aici, elevii pregătiți pentru competiție și profesorii îndrumători au participat la probele „de foc“ ale concursului. Acestea au un caracter educativ, tehnico-aplicativ

și sportiv, în domeniul apărării împotriva incendiilor și protecției civile, urmărind dezvoltarea capacităților de înțelegere și de apreciere a pericolelor generate de situațiile de urgență pentru viață și mediu, promovarea atitudinilor și comportamentelor corespunzătoare în rândul elevilor, precum și orientarea către o carieră de viitor. Concursul s-a organizat distinctiv, pe următoarele niveluri: a) ciclul gimnazial (clasele V-VIII) și b) ciclul liceal (clasele IX-XI). Fiecare echipă participantă la concurs a fost formată din 4 elevi (3

concuranți + 1 rezervă) și conducătorul echipei (cadru didactic coordonator). S-au acordat diplome pentru toate echipajele participante, iar echipa CJCPCTI a recompensat eforturile tinerilor premiați cu locurile I, II și III, cu medalii și cupe, echipamente și materiale sportive. Dintre echipele premiate le menționăm pe cele ale Școlii Gimnaziale nr. 2 Voluntari, Liceului Teoretic „Traian Lalescu“ Brănești și Liceului cu program sportiv din Clinceni. De asemenea, profesorii coordonatori au fost și ei

premiați pentru bunele rezultate ale echipelor de elevi.

Vineri, pe 7 iunie 2019, s-a desfășurat și cea de a II-a etapă a concursului cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea, apăr viața!“ (etapa interjudețeană), cu participarea a șase echipaje din județele Ilfov, Ialomița și Călărași. Prezenți de această dată încă de la primele ore pe Stadionul de la Brănești, participanții câștigători au primit diplome, cupe, medalii și cărți, rucsacuri, materiale sportive, rechizite. Mesajul acestui concurs cu tematică de protecție civilă, privind apărarea vieții, este menit să însușească pe oricine în clipe de pericol, să dea curaj și să educe spiritul civic. ■

✍ George V. GRIGORE

„Cununa cu diamante“, la Ștefăneștii de Jos

Simpozion ajuns la cea de-a XXI-a ediție

La 22 mai 2019, într-o dimineață luminoasă și primăvărată, în apropierea Capitalei se auzea ceva ușor ca un zumzet de albine hărnicuțe care își căutau locul către sursa florală de nectar sau către bogatul stup încărcat de miere. Nu știu dacă erau chiar albinuțele sursa acestui zumzet, dar știu sigur că o seamă întreagă de profesori, cadre didactice și personalități oficiale din județul Ilfov se îndreptau către o singură adresă: Simpozionul științific „Cununa cu diamante“, ediția a XXI-a, organizat de Societatea de Geografie din România - Filiala Județului Ilfov și Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Casa Corpului Didactic Ilfov, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, care urma să își desfășoare lucrările la Restaurantul Cascada din Ștefăneștii de Jos. În deschidere a luat cuvântul Marian Petrache, președintele Consiliului Județean Ilfov, care a urât succes lucrărilor acestui simpozion, punând accent pe importanța educației în toate proiectele care se fac despre viitorul acestui județ. Prof. dr. Cristina Petre-Ghiță, președinte al Societății de Geografie din România - Filiala Județului Ilfov, a felicitat echipa organizatorică, dar și pe colegii geografi. De asemenea, a ținut să menționeze apariția „Buletinului Societății de Geografie“, ajuns la cea de a VIII-a ediție. Simpozionul științific din acest an și-a ales ca temă

„Geografie pentru educație și dezvoltare sustenabilă“. Ca parteneri ai organizatorilor au mai fost implicați Școala Gimnazială nr. 1 din Ștefăneștii de Jos și Școala Gimnazială nr. 1 Dascălu, având întreg sprijinul primăriilor și consiliilor locale din cele două localități. Scopul manifestării a fost acela al diseminării celor mai relevante rezultate ale cercetărilor în domeniul Științelor Pământului și Științelor Educației, stimularea interesului pentru activitatea de cercetare științifică, de promovare a geografiei județului și atragerea interesului pentru implementarea proiectelor de dezvoltare comunitară. Prin cunoașterea valorilor științifice ambientale, istorice și culturale ale Județului Ilfov și ale regiunilor limitrofe, se pot forma atitudini de protejare, conservare, promovare și valorificare a valorilor, în rândul întregii comunități locale. Prezenți la eveniment

au fost profesori de geografie, cercetători, specialiști în domeniu, inspectori școlari, membrii ai comunității locale. Comitetul de organizare a fost format din prof. dr. Cristina Petre-Ghiță - președinte SGR filiala Ilfov, inspector școlar general adjunct al IȘJ Ilfov, Ionel Robert Ștefan, primarul comunei Ștefăneștii de Jos, Mircea Gheorghită, viceprimar, Doina Mănăilă, primarul comunei Dascălu, Alexandrina Niță, director al Centrului Județean

pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, prof. Florentina Ecaterina Costea - inspector școlar general al IȘJ Ilfov, prof. Cristian Ștefan - director al Școlii Gimnaziale nr. 1 din Ștefăneștii de Jos, prof. Teodorea Cureaua, directorul Școlii Gimnaziale nr. 1 Dascălu, prof. Simona Gheorghe - Școala Gimnazială nr. 1 din Ștefăneștii de Jos. Comitetul științific al manifestării a fost format din prof. dr. Cristina Petre-Ghiță, prof. dr. Steluța Dan, inspector general în cadrul Ministerului Educației, vicepreședinte al SGR, cercetător științific dr. Octavian Mândruț - Universitatea de Vest „Vasile Goldiș“, din Arad, conf. univ. dr. Marian Ene - Universitatea din București, Facultatea de Geografie, vicepreședinte al SGR, dr. Costin Diaconescu - Societatea de Geografie din România, secretar general, și Simona Dobrescu - Editura CD Press. În deschidere, în afara de cei prezentați, au mai luat cuvântul prof. Ștefan Bârzoii - Bratu, inspector școlar, și prof. dr. Florin Petrescu, directorul Casei Corpului Didactic Ilfov. Prof. dr. Cristina Petre-Ghiță a prezentat lucrarea „Despre

geografia și geografii ilfoveni“, urmată de prof. dr. Steluța Dan. Octavian Mândruț a venit în fața colegilor cu lucrarea „Geografia României ca bază pentru un proiect de țară“, iar apoi Marian Ene a prezentat lucrarea „Expediția școlară - formă desuetă în educația geografică din România?“.

„Aspecte privind patrimoniul imaterial al județului Ilfov“

Alexandrina Niță a prezentat „Aspecte privind patrimoniul imaterial al județului Ilfov“, iar prof. Ladislau-Anton Vișneyei de la Liceul Teoretic „Barbu A. Știrbey“ din Buftea lucrarea cu tema „Ilfov - un județ atipic pe harta țării“. Apoi prof. Marius Ovidiu Sebe de la CCD Ilfov a prezentat „Considerații istorico-geografice privind evoluția vetrelor de sat în comuna Afumați“. De interesul tuturor s-a bucurat și lucrarea „Câmpia Snagovului reflectată în documentele cartografice“, prezentată de prof. Cezar Gherasim, de la Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu“ din Snagov. Masteranda Andreea Coman (Facultatea de Geografie, Universitatea București) de la Primăria Afumați, ne-a informat despre „Valorificarea patrimoniului cultural din comuna Afumați“, prof. Daniel Anghel de la Colegiul Național „Neagoe Basarab“ din Oltenița și Cristina

Petre-Ghiță au prezentat „Argument pentru integrarea GIS în curriculum geografic preuniversitar“, iar prof. Anca Palamar, de la Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu“ din Chitila ne-a vorbit despre „Rolul proiectelor educaționale în promovarea educației incluzive. Metode nonformale în orele de geografie“. În închiderea lucrărilor acestei manifestări științifice, prof. Simona Gheorghe, de la Școala Gimnazială nr. 1 din Ștefăneștii de Jos, a prezentat „Comuna Dascălu. Repere ale dezvoltării socio-economice“. După concluziile acțiunii, întreg colectivul s-a deplasat spre Fabrica de reciclare „Eco Life Style“ din Dascălu și Fabrica de Jucării „Lemniko“. În cadrul aplicației practice s-au mai vizitat și Biserica monument istoric din satul Gagu, Balta Gagu, Biserica monument istoric din satul Boltașu, Biserica monument istoric din satul Crețuleasca și ansamblul rezidențial „Cosmopolis“. ■

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

Proiectul educativ „Elevi din Ilfov pentru Patrimoniul Cultural”, început cu succes

A început campania dedicată promovării patrimoniului cultural în școlile din județul Ilfov. Proiectul „Elevi din Ilfov pentru Patrimoniul Cultural” este finanțat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, partener fiind Inspectoratul Școlar Județean Ilfov. Proiectul se desfășoară sub patronajul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO. Seminarul despre Patrimoniul Cultural UNESCO din România, îmbogățit cu informații despre patrimoniul local ilfovean, se desfășoară 16 școli din localități ilfovene. Apoi, 16 echipe formate din cei mai pasionați elevi ai fiecărei școli vor participa la un concurs de cunoștințe și idei. Primele trei echipe câștigătoare vor fi răsplătite cu o excursie în zona Horezu. „Școala de la Piscu” se află la al șaselea an de prezență în școli pentru promovarea patrimoniului cultural. Cu această ocazie va fi lansată și broșura „Patrimoniul Cultural UNESCO din România”, cea de-a șasea ediție, dedicată elevilor din județul Ilfov și personalizată pe copertă cu imaginea unui fragment de țesătură ilfoveană din patrimoniul Muzeului

Național al Țăranului Român. Este vorba despre un „cioltar de șa”, adică acea țesătură cu care se împodobe șaua calului în zile de sărbătoare. Printre primele unități de învățământ participante la acest proiect menționăm Școala Gimnazială nr.1 Bufta și Școala Gimnazială nr.1 Moara Vlăsiei. Copiii care au participat în data de 10 mai 2019, în cadrul atelierelor de meșteșug, la Școala Gimnazială nr.1 Bufta, s-au arătat încântați de atelierul de fierărie și de roata olarului, care se învățea aproape singură, ca vrăjită. Profesorul coordonator Mihnea Badea s-a implicat în colaborarea cu meșterii meșteșugari. Au fost câteva ore interesante și pentru copiii de la Moara Vlăsiei, cu concentrare, dar și cu zâmbet și bucurie la întâlnirea cu meșteșugul. Profesorul coordonator a fost Ștefan Uțoi. Prin acest proiect, elevii se vor familiariza cu patrimoniul județului, dar și cu experimentarea unor meșteșuguri tradiționale: olărit, fierărie, grafică, pictură. ■

Chitila

Concursul Național de Creație Plastică „Arta - între talent și dăruire” - 2019

Concursul Național de Creație Plastică „Arta - Între talent și dăruire”, Ediția a V-a, organizat de Fundația „Prețuiește clipa”, în parteneriat cu Școala Gimnazială „Profesor Ion Vișoiu” din Chitila, care are ca obiectiv general cunoașterea, stimularea și afirmarea potențialului artistic al copiilor din învățământul primar, gimnazial și liceal, și-a desfășurat etapele în perioada ianuarie-mai 2019, iar la 18 mai a avut loc vernisajul concursului, urmat de decernarea premiilor, acordate de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, eveniment desfășurat la „Grădinița Voinicel II” din orașul Chitila. Din acest an, concursul național este înregistrat și în „Calendarul Activităților Extrașcolare Naționale” (CAEN), aprobat de Ministerul Educației Naționale. Retrospectiva ediției anterioare ne dovedește faptul că acesta a devenit unul dintre cele mai mari concursuri artistice din Capitală, și nu numai. În total au răspuns invitației de a participa 400 de profesori coordonatori din întreaga țară, plus dascăli din Republica Moldova și Grecia.

Concursul a cuprins două secțiuni: Creație Plastică -

având ca temă „Locul copilăriei mele”, unde elevii au surprins peisaje ale naturii din orașul natal, activitățile și jocurile copilăriei, momente și persoane dragi care stărnesc emoții, monumente istorice, obiective turistice care și-au pus amprenta asupra copilăriei lor, iar în cadrul secțiunii „Icoane pe sticlă” tema a fost „Chipul Mântuitorului Iisus Hristos în iconografia tradițională românească”. Lucrările din secțiunea „Icoane pe sticlă” au surprins scene biblice din viața Mântuitorului Iisus Hristos, Maica Domnului cu Pruncul, compoziții care

il evidențiază pe Iisus. Concursul face parte din categoria activităților extrașcolare și este deschis participării tuturor elevilor din ciclurile de învățământ sau cluburi de artă: primar, gimnazial și liceal. Înscrierile au fost deschise până la data de 1 mai 2019. În urma unei selecții, cei mai talentați elevi din județele limitrofe au participat la etapă direct, unde timp de patru ore au pictat, în aer liber, un peisaj din natură sau o icoană pe sticlă. Juriul concursului a fost constituit din artiști plastici aparținând Uniunii Artiștilor Plastici din România, inspectori de specialitate și profesori desemnați de organizator. După vernisajul concursului, a avut loc decernarea premiilor. S-au acordat premiile I, II și III și premii speciale pentru fiecare secțiune și grupe de vârstă. Odată cu premiile s-au acordat și diplome de participare tuturor elevilor. După jurizarea celor 3.000 de lucrări de creație plastică și icoane pe sticlă participante la acest concurs național, în prezența celor 170 de premianți, Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a oferit 40 de premii, constând în materiale de pictură și, ca recompensă a talentului lor deosebit, a urmat o vizită la Palatul lui Brâncovenesc din Mogoșoaia. ■

George V. GRIGORE

„Hai cu nea Mărin la joc“ „Studiul dansului popular din zona Ilfovului“

La 17 mai 2019 a fost lansat proiectul cultural „Studiul dansului popular din zona Ilfovului“, organizat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România și Asociația „Dorulețul“ din Tulcea, care se va desfășura până în luna noiembrie a acestui an. Deschiderea festivă a avut loc la Liceul Teoretic „Doamna Chiajna“ din comuna Chiajna. Prin acest proiect vor fi instruite 60 de cadre didactice în domeniul dansului popular, în vederea conservării, promovării și transmiterii acestor elemente de patrimoniu către noua generație. Au fost prezenți și coregrafii Marin Barbu și Ștefan Coman care, după prezentarea proiectului, au început primele cursuri cu profesorii înscriși în program. Coordonatorul proiectului „Studiul dansului popular în județul Ilfov“ este inspectorul școlar de matematică Cornel-Constantin Gănescu. Acest program, în care s-a dorit ca toate localitățile din județ să trimită cel puțin un cadru didactic la cursuri, este structurat pe trei sesiuni (mai/iunie și evaluarea din luna noiembrie 2019), având un total de 80 de ore practice „de joc“, la forma de învățământ - zi (în zilele de vineri, sâmbătă și duminică), în sala de sport a Liceului

Tehnologic „Doamna Chiajna“ (din Roșu - Chiajna).

„Cursurile au început cu elemente teoretice legate de poziții de dans, poziția corpului pe scenă față de public. Apoi mi-am propus să-i învăț jocuri din Muntenia - o mocăncuță, o horă pe bătaie, o horă mințită sau un pic de brâu, iar la final, după evaluare, cei mai buni primesc atestat de dansator sau coregraf stagiar“, a declarat coregraful Marin Barbu.

Dansurile populare constituie un mijloc complex de educare a copiilor în spiritul dragostei față de comorile populare, de valorile artistice ale poporului

Dansurile populare constituie un mijloc complex de educare a copiilor în spiritul dragostei față de comorile populare, de valorile artistice ale poporului. Profesorii au nevoie, uneori, de o privire din exterior pentru a conștientiza importanța și influența foarte mare pe care o au asupra tinerilor. Aceasta poate fi și o motivație puternică pentru a se perfecționa, pentru a evolua ei înșiși, pentru a se simți importanți prin ceea ce sunt și nu doar prin activitatea de predare. Prin organizarea de formații și ansambluri

de dans popular, profesorii contribuie la întărirea stării de sănătate a copiilor, dezvoltarea fizică armonioasă a acestora, dezvoltarea capacităților psihomotorii și educarea unor trăsături de comportament, cunoașterea, păstrarea și valorificarea folclorului coregrafic românesc. Proiectul are ca obiectiv formarea și dezvoltarea competențelor cadrelor didactice în organizarea și coordonarea ansamblurilor de dans popular cu elevii și/ sau a unui opțional în instituțiile de învățământ preuniversitar, precum și posibila realizare a cel puțin unei formații de dans popular în fiecare localitate/unitate școlară din Ilfov. După ce coregrafiile vor finaliza cele 80 de ore de predare, cadrele

didactice ilfovene vor fi capabile „să opereze cu elemente de limbaj coregrafic specific dansului popular, să configureze structuri coregrafice în funcție de zonele folclorice, să contribuie la promovarea culturii tradiționale, să dezvolte oportunități de carieră, prin asimilarea de noi cunoștințe, dovedite prin atestatul de studii și să aibă capacitatea să organizeze la nivel de unitate școlară/ localitate o formație de dansuri populare“, se precizează în descrierea proiectului. Numai prin implicarea directă a cadrelor didactice care pot transmite mai departe generațiilor viitoare comoara folclorului nostru se pot oferi șanse reale perenității acestora și existenței lor pe viitor. ■

George V. GRIGORE

Evenimente organizate de CJCPCT Ilfov și partenerii în luna iunie 2019

- Continuarea proiectului cultural „Elevi din Ilfov pentru Patrimoniul Cultural”, martie-octombrie 2019, participanți 1400 de elvi din 16 gimnazii și licee din județ. Proiectul este organizat de CJCPCTI și realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior / Școala de la Piscu;
- Concursul cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea apăr viața” (etapa interjudețeană), organizat de ISU „Dealul Spirii” București-Ilfov, în colaborare cu ISJ Ilfov, sprijinit material și financiar de Consiliul Județean Ilfov, prin CJCPCTI - vineri, 7 iunie 2019, pe stadionul din Brănești.
- Continuarea proiectului cultural „Studiul dansului popular din zona Ilfovului” organizat de CJCPCTI în parteneriat cu Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România (reprezentanți ai CJCPCT Ilfov, ISJ Ilfov, Marin Barbu reprezentant al Asociației Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România și Ștefan Coman - Asociația „Doruleț” din Tulcea), în Chiajna (la Liceul Teoretic „Doamna Chiajna” din Roșu) - perioada mai - noiembrie 2019. Vor fi instruite 60 de cadre didactice în domeniul dansului popular.
- Proiectul „Acțiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material și imaterial, în vederea realizării Monografiei Județului Ilfov”, desfășurat de CJ Ilfov, prin CJCPCTI, în parteneriat cu ISJ Ilfov, Institutul Național al Patrimoniului, Protoieria Nord și Sud Ilfov, Centrele Culturale Ilfov și realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior/ Școala de la Piscu, în perioada mai - decembrie 2019;
- Proiectul „O viață cât un centenar” - Omagierea persoanelor care au împlinit 100 de ani din județul Ilfov, organizat de CJCPCTI, în parteneriat cu Centrul Cultural Ilfov;
- „Ziua Eroilor” - Depunere de coroane și muzică de fanfară, la Monumentele Eroilor din Buftea și Mogoșoaia, 6 iunie 2019, organizat de CJ Ilfov, prin CJCPCTI în parteneriat cu Primăria Buftea;
- „Ziua Iei - Sânzienele” - Proiect cultural derulat pe 24 iunie 2019, de CJ Ilfov, prin CJCPCTI, în parteneriat cu Primăria Ciolpani. ■

George V. GRIGORE

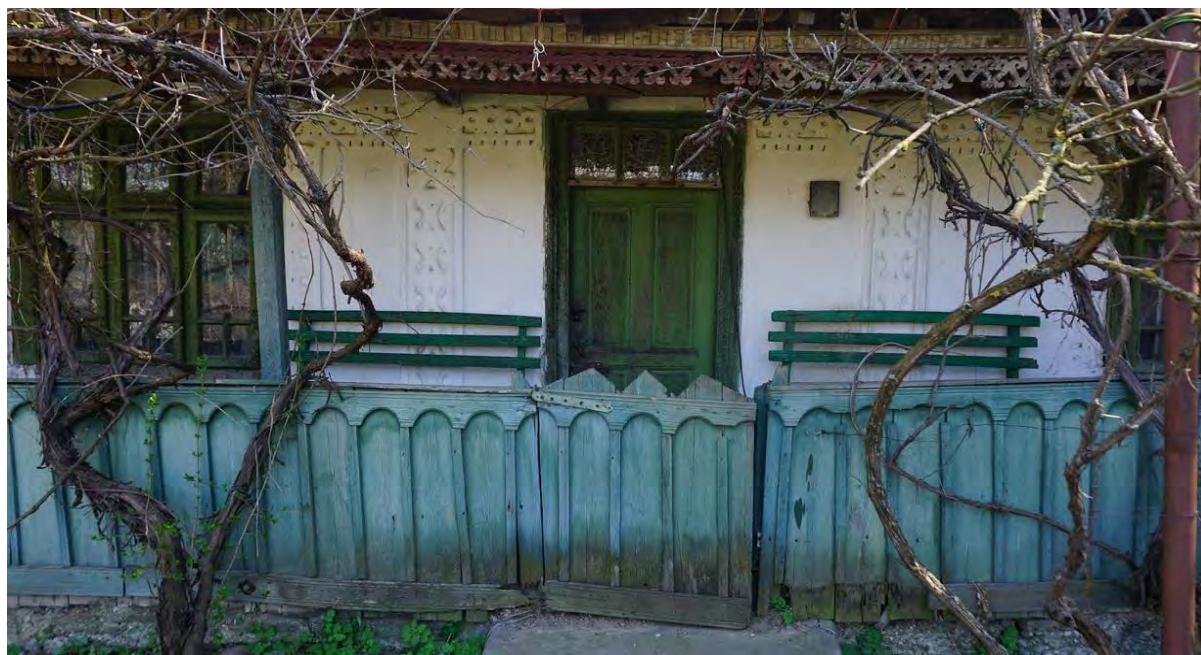
La Buriaș - casa părintească a învățătorului Gheorghe Petre

George V. GRIGORE

„Se trăia frumos odată... ca niciodată!”

Odată cu venirea primăverii, Școala de la Piscu, în colaborare cu Institutul Național al Patrimoniului, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Protoieria Ilfov Nord, cu susținerea și parteneriatul Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean Pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a început un proiect de cercetare a patrimoniului cultural care mai poate fi martor al culturii țărănești tradiționale, în satele din județul Ilfov. Astfel au ajuns și la Buriaș. Buriaș este un sat în comuna Periș, aflat la liziera vestică a Pădurii Scroviștea, fiind învecinat la nord cu râul Ialomița. Dacă treci prin Buriaș, vei vedea, cu surprindere, că strada principală a satului poartă numele unui învățător. Gheorghe Petre a fost un dascăl al locului, prețuit și respectat, în a doua parte a secolului al XX-lea. Împreună cu elevii săi, a adunat martori de memorie culturală a satului într-o colecție

de obiecte tradiționale țărănești, care s-a constituit o vreme într-un mic muzeu local. Posibil ca printr-o nouă inițiativă de restaurare și conservare, ceea ce a mai rămas din această colecție să poată fi expus și astăzi. Deocamdată vă prezentăm casa în care a copilărit învățătorul de la Buriaș. Acesta este unul dintre puținele locuri ale satelor ilfovene, unde timpul pare să fi încremenit. Cu lemn dantelat în simboluri ancestrale la streșini, cu colonetele elegante de pe pereții exteriori, modelate în relief și „dormind” sub multele straturi de var, cu băncuțele din pridvor (prispă, cerdac) care par să amintească despre serile de tihnă de odinioară, când aici se stătea la povești... Poate păstrăm cumva acest loc, poate autoritățile adaugă o placă comemorativă pe această casă plină de amintiri, iar elevii școlilor din vecinătate o vizitează spre a înțelege cum se trăia frumos o dată... ca niciodată! ■

SALVAREA REGELUI (Poveste publicată în revista pentru copii „Ordinul povestitorilor”, nr. 8, lansată la „Gaudeamus” București)

În noaptea aceea am hotărât să plec. Am așteptat ca gardienii să adoarmă și m-am strecurat printre ei cu grijă. Cheia stătea în buzunarul gardianului albastru. Să evadesc n-a fost greu, dar cum oare să trec de pădurea din fața mea? Bine că domnul Țepos mi-a dat harta asta. Rar sunt supraviețuitori în pădurea trolilor sălbatici. Sper ca profesorul meu, domnul Petală Roșie, să fi avut dreptate că-s doar un mit. Măcar ei să fie, că restul animalelor categoric există. Aoleu, un Cazan Verde! – Pot fi cam ursuzi fâlcoșii ăștia! spuse Spike. – Bine că i-am luat pe Spike, Țepușă și pe Mike, singurul om și cel mai bun prieten al meu. După ce Cazanul buclușă s-a făcut nevăzut, am pornit și noi la drum. La un moment dat, am găsit, cred, cel mai mare copac din pădurea asta. – N-are nici măcar o frunză, a zis Țepușă. Mai mult ca sigur îl adăpostește pe cel mai mare trol sălbatic. Vai, de-acum fiecare suntem pe cont propriu. – L-am putea speria, spune Mike. Ce-ar fi dacă am folosi explozia de boboci? – Ce-am avut și ce-am pierdut. Bobocii zburau ca artificii, iar trolul a luat-o la sănătoasa.

Ne-am plimbat prin zonă, fără să găsim nimic. Am descoperit că pe laturile copacului erau geamuri. Le-am deschis ușor și-am intrat. Un bătrân elf de lemn stătea pe-un scaun. – Cine sunteți? spuse bătrânul. – Niște aventurieri care-au fugit din regatul trandafirilor. Trebuie să vindecăm locul. – Regatul trandafirilor ai spus? Am auzit de el. Ce mai face Regele? – Nu prea bine. Nu lasă pe nimeni afară din regat, nu iese din sala tronului, care e zidită cu cele mai groase rădăcini din ținut și, când mâna lui dreaptă, Țepușel-Rătuțel, a încercat să-i vorbească, l-a atins cu țepii și l-a transformat în piatră. – Asta e mâna reginei căinilor de vânatoare. Ca s-o găsiți trebuie să mergeți în Munții Pietroșilor Supărați, unde e mereu liniște, pentru că oamenii de acolo nu vor să-i trezească. Apoi trebuie să treceți de gârzițele țepoase care sunt exact ca acelea din regatul trandafirilor. Dar acolo toată lumea adoră căinii. Să aveți grijă să nu supărați pe nimeni, pentru că locuitorii munților sunt foarte irascibili. Peste câteva ore ne-am hotărât să pornim la drum. Trebuia să-l salvăm pe Rege, cât de ghimpat o fi fost el. Când am ajuns în munți,

drumurile s-au făcut tot mai abrupte. – Cum pot oamenii din satul de sus să ajungă așa repede la poale și înapoi? – Cred că folosesc un lift. Sau o caleașcă zburătoare, își dădu cu părerea Mike. – O caleașcă?! se miră Țepușă. – Da, cred că și o caleașcă ar fi bună, dar un pic cam greu de urcat. – Incredibil! Chiar folosesc o caleașcă, e una chiar acolo, mă întrerupse Spike. – Unde? am întrebat eu. – Pe drumul lat, din stânga, aproape de răscruce, îmi răspunse Mike. – Atunci să întrebăm pe cineva dacă ne duce până sus. Am observat că cel care conducea vehicolul era un copil. – Aici cred că pun pe toată lumea la lucru, am mormăit eu. – E un pic exagerat pentru un sat despre care am auzit că e posomorât și leneș, spuse Mike. – Copilul ne-a asigurat că ne va duce la destinație, deși își strica spatele și mai rău. – Cred că acest sat nu e vizitat niciodată, deoarece nimeni nu suportă atâta vinovăție, zise Mike. Adică mai târziu remușcărilor te pot doborî. Pe mine unul mă

copleșesc de pe-acum. – Și pe noi! am spus în șoaptă. Când am ajuns în sat ne-am dat seama că-n stânga fiecărei case se găsea câte o piatră mare. Copilul a descărcat ce avea în căruță și ne-a făcut cu mâna. Apoi a dispărut după o ușă. – Și acum, ce-am putea face? Să vorbim cu un pietros? mi-am întrebat companionii. – Of, nu cred că vom găsi vreun pietros, spuse Spike. Norii negri se înmulțeau pe cerul gri. Nici măcar o picătură și tuna de ore întregi. Nimeni nu ieșea din case, dar din cea mai mare se auzeau uneori voci subțiri care discutau despre cineva. Un tunet a răsunat și-au apărut niște lumini ciudate. Apoi, o liniște apăsătoare s-a lăsat peste case. Luminile s-au stins și nici țipenie pe afară. Nici măcar ciripitul păsărilor nu mai răsună din pădure. Totul încremenise. – Ar trebui să ne ascundem, zise Spike. Se adăposti imediat în spatele unei pietre. Țepușă se cuibări într-un tufiș, Mike într-un trunchi de copac, iar eu într-o viziună de verighetă. Afară tot nu se întâmpla nimic. După un timp, am îndrăznit să ne mișcăm. Și-atunci, din senin, s-a pornit un vârtej. Ne-am văzut

deodată Regele, al trandafirilor, bolnav, am revăzut pădurea trolilor și, ca-ntr-o poză ștearsă, am zărit și copilul care ne-a urcat pe munte. – V-ați gândit la mine și la cât de greu îmi este, a șoptit el de foarte departe. Asta m-a convins că aveți mult suflet și vă doriți cu adevărat să vă salvați Regele. Cât despre curaj, l-ați dovedit mereu, și-n pădurea trolilor, și aici, în sat, și acum când mă ascultați pe mine. – Dar cine ești? a strigat Spike. – Regina căinilor de vânatoare. M-am deghizat în băiat, de-asta nu v-ați dat seama. Țineți leacul și mergeți să vindecați Regele. Stăpânește un regat foarte frumos. Pulberea verde pe care-am primit-o toți în mână a fost cea care, la câteva zile după călătoria asta, a salvat Regele. Mare bucurie a izbucnit în regatul trandafirilor. Cât despre noi, am decis să plecăm curând în altă aventură. Aveți cumva vreo idee? ■

Patrick DOCHINOIU, clasa a IV-a, Școala Germană „Hermann Oberth”, Voluntari

Fotografiile lui Eminescu

✍ Prof. dr. Ioan GHEORGHÎȘOR

*O fotografie făcută la **Praga** avea să devină peste ani emblema lui Mihai Eminescu. Și chiar dacă preferința pentru o imagine sau alta a poetului a cunoscut vârfuri sau scăderi de formă în funcție de epocă, acest portret realizat în anul 1869, în Piața Sf. Wenceslas, atunci când Eminescu avea 19 ani, a reușit să-și impună supremația. Așa îl cunoaștem noi pe Eminescu, aceasta era fotografia din cărțile de Limba Română: profil aproape sculptural, frunte înaltă, păr pe spate, papion.*

Cehul Jan Tomáš e autorul celui mai cunoscut portret al lui Eminescu

Fotografia care a intrat în istorie are ca autor un fotograf ceh, Jan Tomáš, cunoscut de personalitățile culturale ale momentului. N-avea cum să bănuiască Tomáš că fotografia realizată de el va reprezenta mai târziu portretul oficial al scriitorului; nu ni-l putem închipui astăzi pe Eminescu altfel decât în fotografia lui Jan Tomáš din Praga. Dintre autorii care s-au aplecat asupra pozei, unii cred că i-a fost necesară lui Eminescu pentru dosarul de înscriere la Universitatea Carolină. Totuși, Henriette (Harieta) Eminescu menționează într-o scrisoare adresată Corneliiei Emiliană că fratele ei s-a fotografiat pentru „hatârul” Veronicai Micle. În epocă, întâia fotografie a lui Mihai Eminescu n-a fost percepută ca imagine absolută, ci a fost văzută ca o fotografie reușită de tinerețe: „Portretul, despre care vorbim și pe care l'am văzut într-o eselență reproducere (după original) la d. A. C. Cuza, ne dă impresiunea unui frumos

tânăr, care dacă nu aduce prea mult cu poetul de mai târziu arată deslușit caracterele fisionomice ale acestuia. Ras la mustăți și cu părul mare - reminiscențe ale vieții de actor - Eminescu ni se înfățișează deja cu figura-i distinsă: cu capu-i cesarian remarcabil, cu fața de un oval clasic, cu fruntea largă, netedă, nobilă, cu ochii luminoși, visători, cuminiți, cu gura expresivă, cu toate trăsăturile feții ca eșite din inspirația unui mare artist al armoniei plastice”.

Totuși, ce alte fotografii ale lui Eminescu mai există? Și cine le-a realizat? Un lucru e sigur: ocaziile în care poetul s-a lăsat fotografiat au fost rare; foarte rare. Demersul nostru are, așadar, vocație recuperatoare: iată povestea celor patru portrete ale lui Mihai Eminescu. Adăugăm însă aici și cele câteva poze care stârnesc și astăzi controverse: îl înfățișează ele sau nu pe scriitor?

Portretul care a fost considerat o bună perioadă de timp imaginea reprezentativă a poetului îi aparține lui Franz Duschek (foto), un fotograf ceh care-și avea studioul pe Str. Franklin din București. Fotografia a fost

realizată în perioada 1880-1883, atunci când Eminescu avea în jur de 30-33 de ani, și a fost publicată de Titu Maiorescu într-un medalion cu portretele membrilor asociației culturale Junimea. Acesta e și motivul pentru care poetul a ajuns în atelierul lui Duschek. Portretul a fost folosit ulterior în volumul princeps intitulat *Poesii*, dar și în revista „Familia”, la moartea lui Eminescu, în 1889.

Cum l-au păcălit prietenii pe Eminescu să se lase fotografiat

A treia fotografie a lui Eminescu este realizată la Iași, prin anii 1884-1885, în atelierul lui Nestor Heck. Împrejurările în care a avut loc vizita la atelierul lui Heck și fotografierea sunt relatate de unul dintre prietenii poetului, A. C. Cuza: „În sfârșit, într-o zi, vara, profitând de bunele dispoziții, l-am luat de pe terasa hotelului Traian din Iași pe Eminescu, împreună cu Wilhelm Humpel și cu Petru V. Grigoriu, și așa, îmbrăcat în costumul său alb de vară, cum era, ne-am dus cu toții la atelierul de fotografie Nestor Heck, strada Lăpușneanu, nr. 42 unde a consimțit a se fotografia, însă numai în grup, alături de noi, ne-am așezat împreună. După indicațiile noastre însă, fotografu l-a scos numai pe dânsul, ceea ce nu puțin l-a supărat mai apoi, văzându-se amăgit ca un copil”. Această imagine figurează în numărul comemorativ al revistei „Floare Albastră” și în volumul scrisorilor Henriettei, dar cu mențiunea greșită „fotografia cea din urmă”.

Ultimul portret: „Înfățișarea unui om de rînd, istovit, sdrobot, pierdut, umbra lui Eminescu”

De fapt, ultima fotografie a poetului este cea realizată prin anii 1887-1888 de fotografu Jean Bieling din Botoșani. În primii ani de după moartea poetului, aceasta a fost poza care convenea imaginii unei epoci în care Eminescu era considerat filosof pesimist, nebun, care a sfârșit în mizerie. Prin urmare, portretul a fost publicat pe coperta primelor ediții *Șaraga* și pe cărți poștale, însă, la scurt timp, a fost respins de contemporaneitate. După numai 15 ani de la moartea lui Eminescu, deja se afirma că ultima fotografie „este înfățișarea unui om de rînd, istovit, sdrobot, pierdut, umbra lui Eminescu, ear nu icoana genialului poet (...) și este potrivită numai pentru a-l nedreptăți și a falsifica în ochii publicului imaginea fisionomiei adevărate a lui”.

Celelalte fotografii, cu totul necunoscute, și alte instanțane controversate

De-a lungul timpului au existat însă și fotografii misterioase, care au stârnit controverse, dar nu au reușit să se impună. Una dintre ele este aceea pe care G. Călinescu a publicat-o cu titlul „Eminescu la 16 ani”. Astăzi se consideră că

tânărul din fotografie îl înfățișează pe un actor contemporan cu Eminescu. Criticul Al. Piru spune că portretul e mai mult ca sigur inautentic și deci putea fi dat cel mult cu mențiunea „presupus”.

Totuși, el va fi publicat și într-o ediție ulterioară. Un alt fals a fost publicat de Octav Minar sub titlul „Ultima fotografie a lui Eminescu făcută la Mănăstirea Neamțului” în albumul „Eminescu-Comemorativ, Album artistic-literar”, Iași, 1914. Presupunul Eminescu este surprins stând pe un scaun în timp ce ține un ziar în mână.

Există, de asemenea, și două fotografii de grup în care ar apărea Mihai Eminescu, dar nimeni nu garantează pentru autenticitatea lor. Sau cel puțin pentru autenticitatea celei despre care se spune că ar reprezenta promoția 1864 a gimnaziului din Cernăuți unde Eminescu a făcut primii ani de școală. Cel încercuit în imagine se presupune că ar fi Mihai Eminescu, dar imaginea este a unui om matur și în niciun caz a unui tânăr de 14 ani (sau 16, pentru că alte surse susțin că fotografia ar fi fost făcută în 1866).

Dintre toate aceste fotografii, numai patru sunt recunoscute ca fiind portrete ale lui Eminescu, iar dintre ele numai una a rămas în istorie, aceea realizată când poetul avea 19 ani, confundându-se cu întreaga lume a poeziei sale. O fotografie multiplicată în mii de exemplare, însoțită de o certitudine: „Așa a arătat Eminescu”. În rest, fiecare dintre noi e liber să caute adevărul din spatele primei fotografii a poetului, comparând-o cu celelalte și, poate, întrebându-se: de ce e aceasta atât de diferită de următoarele? Unde sunt ochii visători și cuminiți, unde-i frumusețea și noblețea de adolescent coborât din icoanele maștrilor italieni ai Renașterii? Am putea risca un răspuns: în fermecătoarea sa poezie!... ■

CIOROGÂRLA sau „La biserica cu trei altare“

Ciorogârla este o comună din Ilfov, formată din satele Ciorogârla (reședința) și Dârvari. În trecut s-a numit Ciorogârla-Dârvari, dar și Dârvari-Ciorogârla. Comuna se află la sud-vest de Capitală, pe malurile râului Ciorogârla, apă de care este străbătută în partea de nord și de sud. Aici se află și Mănăstirea Samurcășești. Ca o localitate care se respectă, comuna are și stemă: un scut triunghiular albastru cu marginile rotunjite, tăiat de un brâu undat, de argint. În partea superioară se află o crenguță de stejar cu două frunze deasupra și două ghinde îngemănate dedesubt, totul de aur. În partea inferioară, din vârful scutului iese o treime dintr-o biserică de aur, din care se văd fațada cu pridvor, susținut de patru stâlpi terminați cu arcade, precum și partea de sus din ancadramentul ușii, în formă rectangulară. Ramura de stejar reprezintă bogăția silvică a zonei, făcând referire la foștii Codri ai Vlăsiei, iar numărul ghindelor și frunzelor indică numărul satelor componente ale comunei. Brăul undat face referire la râul care străbate localitatea. Biserica simbolizează mănăstirea Samurcășești, numită de localnici și „Biserica cu trei altare“ (cu hramurile „Sfânta Treime“, „Cuvioasa Paraschiva“ și „Adormirea Maicii Domnului“), construită în 1808 de vornicul Constantin Samurcaș și de soția sa Zinca. Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună. Ciorogârla este traversată de autostrada București-Pitești, fiind deservită și de șoseaua județeană DJ601, care începe cu ieșirea de pe autostradă, aflată în extremitatea estică a comunei. Înspre vest, drumul duce către Bolintin Vale, Crevedia Mare (unde se intersectează cu DN61) și Roata de Jos (Giurgiu) și apoi la Videle. La Ciorogârla, acest drum se intersectează cu șoseaua județeană DJ602, care duce în nord spre Joița (Giurgiu), spre sud către Domnești. La Dârvari, din el se ramifică DJ401A, care duce spre vest la Grădinari și Bolintin-Deal (ambele în Giurgiu).

Conform recensământului din 2011, populația comunei se ridică la 6.188 de locuitori. La sfârșitul secolului al XIX-lea, Ciorogârla-Dârvari făcea parte din plasa Sabarului a județului Ilfov, fiind formată din satele Ciorogârla, Dârvari și Cațichea, având în total 1.744 de locuitori și 359 de case. Aici funcționau două școli mixte (la Ciorogârla și Dârvari), o moară de apă, două mașini de treierat cu aburi și 5 biserici ortodoxe. În 1925, apare ca parte a plășii Domnești din același județ, având aceeași compoziție (Mănăstirea Ciorogârla era consemnată drept cătun al comunei) și o populație de 3.008 locuitori. Temporar, în 1931, satele Dârvari și Cațichea au alcătuit o comună separată, numită „Dârvari“. Ulterior, satul Cațichea a dispărut, fiind înglobat în satul Dârvari. În 1950, comuna a trecut în subordinea raionului „16 Februarie“ al orașului republican București, și a rămas astfel până în 1968. Atunci, satul Cațichea a fost inclus în satul „Domnești de Sus“ din comuna Domnești, iar Ciorogârla a trecut din nou la județul Ilfov. În 1981, la o nouă reorganizare administrativă, comuna a revenit județului Giurgiu, dar, după 4 ani, a fost transferată Sectorului Agricol Ilfov.

Contele de Ciorogârla

Nouă obiective de pe teritoriul comunei Ciorogârla sunt incluse în lista monumentelor istorice din județ ca monumente de interes local. Trei dintre ele sunt clasificate ca situri arheologice - respectiv tellurile neolitice din satul Ciorogârla din punctul „La Plopi“, acestea fiind atribuite culturii Boian (cultură a neoliticului mijlociu și recent, în parte contemporană cu cultura Hamangia și împărțită în patru etape; ultima, numită Spânțov, datează din prima jumătate a mileniului V î.Hr.); situl de la liceul agroindustrial din același sat cuprinzând o așezare neolitică, una din Epoca Bronzului aparținând culturii Glina, și una din secolele al III-lea – al IV-lea î.Hr. și situl din punctul „Valea Mirii“, cu așezări din Epoca Bronzului (cultura Glina), secolul I î.Hr., secolele al II-lea – al IV-lea d.Hr., secolele al IX-lea – al XI-lea. Patru obiective sunt clasificate ca monumente de arhitectură. Două dintre ele sunt fostul conac Grigore Gigurtu de la Ciorogârla, datând de la începutul secolului al XIX-lea (cuprinde conacul propriu-zis și biserica „Sfântul Gheorghe“), și fostul han de la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu transformări în secolul al XX-lea. Unicul monument de for public din comună este Crucea comemorativă a eroilor căzuți în Primul Război Mondial, aflată în Dârvari. Ca monument funerar sau memorial este clasificat separat cimitirul mănăstirii Samurcășești, care conține „cenotaful căpitanului Valter Mărăcineanu“ căzut pe câmpul de luptă, în asediul Plevnei, în timpul Războiului de Independență din 1977-1878; mormântul ziaristului progresist Alexandru Beldiman (1832-1898; ziarist și publicist român; partizan al lui Alexandru Ioan Cuza) și cel al actriței Frosa Sarandy (1840-1904). Actrița Frosa Sarandy a fost o discipolă și parteneră a actorului Matei Millo, a jucat pe scena teatrelor naționale din București și Iași. Tot la Ciorogârla e înmormântat Pamfil Șeicaru (1894-1980; ziarist român, director

al ziarului „Curentul“, cel mai combativ cotidian românesc în perioada dintre cele două războaie mondiale; este considerat a fi cel mai mare gazetar dintre cele două războaie mondiale). Acesta avea un conac, unde, după 1944, s-a instalat Mihail Sadoveanu, ceea ce l-a determinat pe Șeicaru să-l numească într-un pamflet „contele de Ciorogârla“.

Mănăstirea Samurcășești sau „Biserica cu trei altare“

Lăcașuri de cult care se află aici sunt „Biserica Sfântul Gheorghe - Ciorogârla I“, construită în 1784 de vornicul Alexandru Samurcaș, un dregător valah din timpul domniilor fanariote, și de soția lui, doamna Zinca. Un alt lăcaș de cult este „Biserica Acoperământul Maicii Domnului“ - Ciorogârla II, înființată în 2006, până la această dată credincioșii mergând la slujbele săvârșite în Mănăstirea Samurcășești. Biserica veche aflată aici a fost dărâmată de comuniști, în 1959.

În Dârvari se află biserica „Adormirea Maicii Domnului“, datând din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Domnitorul Alexandru Ghica, pe cheltuială proprie, zidește aici o biserică din paianță și cărămidă, în 1846, reparată în 1884 de enoriași, care a dăinuit până la 1908, când a fost demolată. Apoi s-a ridicat o nouă

biserică, în 1910, construită cu ajutorul Prefecturii Ilfov, prin contribuția familiei de boieri Ilie Niculescu Dorobanțu și cu munca benevolă a enoriașilor. Lăcașul are formă de cruce, prevăzută cu o singură turlă din cărămidă, de formă octogonală. Mănăstirea Samurcășești („Biserica cu trei altare“) are hramurile „Sfânta Treime“, „Cuvioasa Paraschiva“ și „Adormirea Maicii Domnului“. Este așezată pe „vechiul drum al Piteștilor și Craiovei“, astăzi autostrada București - Pitești (A1). Ctitorie a vornicului Constantin Samurcaș și a soției sale Zinca, de la începutul secolului al XIX-lea, mănăstirea, ca și localitatea care s-a dezvoltat mai târziu în imediata ei apropiere, este situată pe un șes întins, alcătuit din suprafața plană a unei câmpii, numită Câmpia Vlăsiei, brăzdată de râurile Ciorogârla, Sabar și de canalul Argeș, învecinându-se în partea de nord-est cu comuna Ciorogârla, la 2 km în partea de sud cu Dârvari, iar la 6 km nord cu Bolintin-Deal.

Satul Ciorogârla este amintit în documente pentru prima dată la 9 august 1588

Satul Ciorogârla este amintit în documente pentru prima dată la 9 august 1588, când Mihnea Turcitul întărește lui Stan și fratelui său, Nan „ocina de la matca Popeștilor până la Ciorogârla“. În secolul al XVII-lea, moșia se află în proprietatea familiei Ciorogârleanu, mai exact a fraților Chioaca și Pătru din Ciorogârla, care, în timpul domniei lui Matei Basarab, după ce au fost negustori, au ajuns mari dregători în divanul domnesc; primul a fost mare șatrar între anii 1652 și 1656, cel de al doilea, mare sluger în anul 1662. De la familia Ciorogârleanu, moșia care îi purta numele a trecut în proprietatea familiei Filipescu, pentru că la 9 aprilie 1793, să fie lăsată de stolnicul Radu Filipescu drept moștenire copiilor săi.

Începuturile vieții monahale pe aceste locuri ne sunt puțin cunoscute. Nu se știe dacă, pe locul unde s-a construit mănăstirea a existat vreun schit sau o biserică. Ceea ce cunoaștem cu certitudine este faptul că, până în zilele noastre, unui loc care se află pe malul stâng al râului Ciorogârla, nu departe de mănăstire, i se spune „La pustnicul“. Tradiția spune că un cioban care își păștea oile prin aceste locuri a visat într-o noapte că, pe când stătea rezemat în ciomag și cânta din fluier, a văzut în mijlocul poienii o oaie cu lâna albă ca zăpada, având trei coarne în loc de două. Acest vis s-a repetat în mai multe rânduri în acea noapte. A doua zi, păstorul, povestește visul boierului Constantin Samurcaș. Duhovnicul său îi spune că visul e poruncă a lui Dumnezeu de a ridica o

biserică în poiana unde își păștea ciobanul oile și, întrucât animalul avea în vis trei coarne, să construiască biserica cu trei sfinte altare și să o închine Preasfintei Treimi. Din documentele păstrate la Arhivele Naționale ale Statului reiese că pregătirile pentru zidirea mănăstirii au început în vara anului 1806, de când datează primul contract încheiat de vornicul Constantin Samurcaș cu dulgherii Stoian Ghenciul și Anastasie și Gheorghe.

Legea secularizării averilor mănăstirești găsește mănăstirea în paragină. După 1863, donațiile pe care le primise mănăstirea au fost luate în administrație de Ministerul Cultelor și Instrucțiunilor Publice și înstrăinate după câțiva ani fără acordul conducerii mănăstirii, de Ministerul Finanțelor. Întrucât așezământul monahal ajunsese în stare de ruină, monahia Fevronia Vlădoianu, stareță a mănăstirii între anii 1866 și 1894, sprijinită de câteva familii de buni creștini din București, începe lucrările de restaurare. Domnitorul Carol I semnează o rezoluție în baza căreia Ministerul Cultelor dă mănăstirii 30.000 lei vechi, din care se face reparația generală a bisericii, dar nu și pictura. Între timp, vine la mănăstire pictorul Nicolae Grigorescu, trimis de Ministerul Cultelor, întocmește un plan pentru pictură și cere maicilor 1000 de galbeni pentru executarea ei. Mult... În cele din urmă, cu bani donați de S. Vernescu și Teoharide din București se pictează biserica de către pictorul Gh. Tattarescu, cu 500 de galbeni.

La 28 septembrie 1914, un puternic incendiu a distrus tot corpul de case ctitorești. Tot în același an trec prin mănăstire și trupele germane de ocupație și iau călugărițelor tot ce mai aveau: două clopote, doi cai, trei boi și alte lucruri mai de valoare.

Monahia Agatia Cristescu, stareță a mănăstirii între 1913 și 1928, restaurează pentru a treia oară biserica mare, în 1920, cu ajutorul Administrației Casei Bisericii și reface clopotele mănăstirii cu sprijinul credincioșilor, până în 1925. La 10 noiembrie 1940, în urma marelui cutremur, atât biserica, cât și chiliile mănăstirii au fost grav avariate. Stareța Magdalena Comănescu (1940-1944, 1947-1952), a început să bată la toate „porțile” pentru a cere ajutor. În primavara lui 1941, cu aprobarea Comisiei Monumentelor Istorice, biserica mănăstirii a fost demolată și s-a început reconstrucția ei, după planurile arhitectului Ion Cernescu.

Din pictura lui Tattarescu s-au păstrat doar

două icoane. După ridicarea noii biserici, la dorința generalului Teodor Ciurea, s-a schimbat unul dintre cele trei hramuri. Altarul central al bisericii a rămas închinat Preasfintei Treimi, la fel și cel din dreapta, închinat Adormirii Maicii Domnului, iar altarul din stânga, care până atunci purta hramul Nașterea Maicii Domnului, a fost închinat Sfintei Cuvioase Parascheva. Această închinare se vede că a fost plăcută înaintea lui Dumnezeu, pentru că în vara anului 1944, când Mitropolia Moldovei și Sucevei a fost nevoită să se retragă cu arhiva și cu odoarele sale la București, pentru câteva luni (10 aprilie - 27 octombrie 1944), racla cu moaștele Sfintei Cuvioasei Parascheva a fost adusă și adăpostită în biserica Mănăstirii Samurcășești, binecuvântând astfel ctitoria Generalului Teodor Ciurea, care cu multă dragoste îi închinase Altarul. În același timp cu ridicarea noii biserici, Prefectura Județului Ilfov a construit în mănăstire și trei corpuri de chilii care se văd și astăzi la intrare pe partea stângă, cu destinația: Casa preotului slujitor, Stăreția și Colecția muzeală.

Din anul 2000, așezământul trece din nou printr-un amplu proces de restaurare. Între 2002 și 2004, s-a construit o clădire nouă pentru atelierul de tâmplărie, s-a introdus rețeaua de gaze naturale, s-a pus încălzire centrală, s-au refăcut scările. De asemenea, s-a înlocuit livada cu plantații tinere și s-a reamenajat parcul de la intrarea în mănăstire.

Amprenta lui Pamfil Șeicaru

În Ciorogârla avem două grădinițe, două școli gimnaziale și un liceu. Școala gimnazială nr. 1 Ciorogârla are opt săli de clasă, un cabinet de informatică, o bibliotecă școlară cu 2.000 de volume, spații sanitare, iar în curte este amenajat un teren de sport multifuncțional.

Grădinița nr. 1 are patru săli de clasă, două dormitoare și spații de joacă și sanitare. În

curte e amenajat un spațiu de joacă multifuncțional.

Școala nr. 2 Dârvari are nouă săli de clasă, un cabinet de informatică, un laborator de fizică-chimie, un cabinet de biologie, o bibliotecă școlară cu 4500 de volume și un teren de sport.

Grădinița nr. 2 Dârvari are două săli de clasă și spații sanitare necesare. În curtea grădiniței este amenajat un spațiu de joacă. Începuturile învățământului se leagă de lăcașele de cult care au găzduit de-a lungul timpului pe cei dornici să studieze. O emblemă a vieții spirituale a așezării este Mănăstirea Samurcășești. Tradiția a fost completată în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. În timpul domniei lui Cuza a fost înființată o școală primară, care a funcționat în trapeza mănăstirii.

Activitatea reformatoare a ministrului Instrucțiunii Publice Spiru Haret a condus la declanșarea procesului de alfabetizare a locuitorilor așezării, la inițierea procesului de modernizare a societății rurale. După Primul Război Mondial, destinul localității a primit amprenta lui Pamfil Șeicaru. În calitate de cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, primise un lot standard aici. Pe lângă activitățile legate de constituirea unei ferme model, el se implică și în viața socială sprijinind instituțiile locale, mai ales biserica și școala. Ulterior, generalul Theodor Ciurea a fost cel care s-a implicat în reconstrucția mănăstirii, considerat al doilea ctitor și, implicit, asupra vieții spirituale a așezării.

În urma preocupărilor localnicilor legate de agricultură, s-a simțit nevoia pentru o preocupare deosebită în intenția pregătirii unor cadre specializate în lucrul pământului. Între 1956 și 1961, aici a funcționat o școală profesională de mecanici agricoli și sudori cu durata de trei ani. Din 1961, a fost începută construcția localului unei școli profesionale pentru mecanizarea

agriculturii, care a fost inaugurată în 1964. Din 1972, în planul de învățământ, aici au fost incluse și clase de liceu. Unitatea școlară a fost patronată până în 1989 de fostul IAS Ciorogârla și depindea direct de Ministerul Agriculturii. Apoi, transformările societății românești și-au pus amprenta și asupra evoluției localității. Grupul Școlar, devenit Liceul Tehnologic, se numește de la 28 martie 1995 „Pamfil Șeicaru”.

Conacul Gigurtu - școală primară, casă pentru nașteri și saivan

Dintre obiectivele clasificate ca monumente de arhitectură putem menționa fostul conac Grigore Gigurtu de la Ciorogârla, datând de la începutul secolului al XIX-lea, care cuprinde și Biserica „Sfântul Gheorghe”. Conacul, care a aparținut familiei de moșieri Gigurtu, politicieni cu greutate în perioada interbelică, a fost naționalizat în iunie 1948, intrând în posesia statului. A devenit școală primară, apoi casă pentru nașteri și, în sfârșit, saivan pentru oi și capre.

Conacul Gigurtu se afla acum în stare avansată de degradare, fiind gata să se prăbușească. Conacul se află lângă Biserica „Sf. Gheorghe” și este considerat monument istoric. În cadrul unei expoziții-concurs, arhitectul Costin Niță a prezentat un proiect avangardist de restaurare a acestui conac. Propunerea constă în reabilitarea conacului și conversia acestuia într-un spațiu destinat cercetării dulgheriei prin workshopuri, care să implice participarea atât a localnicilor seniori, care mai știu această meserie, cât și a tinerilor, similar modelului Țibănești. Pentru atribuirea rolului de element ordonator la nivel social și cultural în localitate, designul permite găzduirea evenimentelor de tipul serbărilor, conferințelor și a prezentărilor tematice. Funcțiunile propuse au rădăcini în toate etapele prin care a trecut conacul, în ideea elogierii importanței acestei construcții pentru localnici de-a lungul vremii: de la reședință nobiliară, s-a propus cazare ocazională, în cadrul workshopurilor.

Conacul a fost utilizat și ca școală primară. A fost propusă ideea de atelier de dulgherie. O altă funcțiune adăpostită a fost cea de birouri pentru unitatea de prelucrare a lemnului din Ciorogârla, astfel că spațiul poate fi utilizat și ca birouri temporare în cadrul conferințelor și expozițiilor.

Pentru a accentua înțelegerea spațiului, etajele întâi și doi au fost retrase de la fața pereților de contur, tocmai pentru a crea o “cutie” închisă cu pereți de sticlă care să permită intrarea luminii prin fanta din acoperiș. Culoarea predominantă a finisajelor este albul, pentru a contrasta cu cromatica elementelor existente restaurate, similar ideii de obiect exponat, în vitrină, pe un background alb. Interesant proiectul, numai că îi trebuie și partea de implicare care poate readuce în comunitate un obiectiv istoric și turistic, care poate fi multifuncțional și multimodal. ■

George V. GRIGORE

Lauda de sine sau meseria, brătară de aur

✍️ **Horiana PETRESCU**, bibliotecar CCD Ilfov

Da, merită! Merităm să ne promovăm, merităm să ne fie laudate, valorizate reușitele, victoriile. Pentru că, da, fiecare meserie te poate face câștigător. De bani, sau mai mult decât atât. A avea o imagine bună presupune un efort continuu care, odată făcut, îți aduce răsplata înzecit, înmiit. Chiar și meseriile de nișă merită o promovare care să le pună în vedere potențialul. Structurile infodocumentare, bibliotecile școlare sunt locuri numai bune de promovat. Aici vin copiii, elevii care trebuie să deprindă un meșteșug care să le facă viața mai bună. În era informației, când informația a devenit un bun și chiar o marfă, despre bibliotecar se discută ca despre un gestionar sau depozitar, personaj controversat, la granița dintre un funcționar mărunț și un intelectual. Însă cunoscătorii știu cu precizie care este adevărul. „Bibliotecarul își închină toată viața lui luptei împotriva forței uitării, dușmana adevărului” (Umberto Eco, Numele trandafirului, 2013). Dacă la începuturi, bibliotecarul era prin excelență cărturarul, fiind cititorul tuturor cărților pe care le îngrijea, ba chiar, de multe ori, autorul lor, fiind, în același timp și vocea autorității, a aceluia care supraveghea accesul la documente, stabilind dreptul unei persoane de a cunoaște, în numele unei autorități superioare, ulterior, a avut loc profesionalizarea acestei ocupații, cu pași timizi în secolul al XVIII-lea și luând avânt în secolul XIX-lea. În a doua jumătate a secolului al XX-lea, când are loc explozia informațională, având la dispoziție un volum extrem de mare de documente, pe suporturi diverse, prioritară a devenit regăsirea informației pertinente. De asemenea, s-a impus necesitatea „educării” utilizatorului în a ști, în primul rând, el însuși ce vrea să găsească și sub ce formă, familiarizându-l cu mijloacele de cercetare infodocumentară. Bibliotecile au devenit structuri deschise, iar informatizarea bibliotecilor a schimbat rolul bibliotecarului-custode cu cel al unui infobibliotecar, rapid, dynamic. În cazul bibliotecilor școlare

provocarea este și mai mare. De ce? Pentru că în cazul acestor structuri avem de-a face cu o situație deosebită: un singur om se ocupă și de achiziție, de catalogare, de indexare, organizare, împrumut și nu doar atât: promovarea colecțiilor bibliotecii și formarea utilizatorului, deprinderea cu tehnicile de cercetare infodocumentare precum și formarea, dezvoltarea competențelor lectoriale. Desigur, în echipă cu cadrele didactice, cu catedra de Limba și literatura română. Treabă deloc ușoară dacă ne gândim care este miza: lupta cu analfabetismul funcțional! CCD Ilfov a oferit șansa bibliotecarilor să afle cum pot să contribuie la creșterea prestigiului meseriei lor și la eficientizarea structurii infodocumentare în care lucrează, printr-un nou curs de formare desfășurat, gratuit, în perioada 13-31 mai 2019. „Tehnicile de marketing în biblioteca școlară și centrul de documentare și informare” au constituit tematica acestui curs al cărui formator a fost dr. Carmen Leocadia-Pesantez, de la Biblioteca Centrală Universitară „Carol I” București. Care sunt funcțiile marketingului unei structuri infodocumentare? Ce presupune marketing-ul strategic în structurile infodocumentare? Dar mix-ul de marketing? Cum se poate întocmi un plan de marketing eficient și care este legătura între marketing și relațiile publice? La aceste întrebări a răspuns acest curs în urma căruia cursanții au dobândit un plus de cunoștințe bune de aplicat în biblioteca/cdi-ul din școlile județului. Exercițiile practice, diseminarea de bune practici, tehnica valizei cu așteptări, metodele interactive, gen ice breaking-ul, brainstorming-ul, au fost folosite cu succes, alcătuind „sarea și piperul” sesiunii de formare, transformând-o într-o experiență profesională de neuitat! ■

Actorul norvegian Morten Bruun i-a provocat pe profesorii ilfoveni la expresivitate și creativitate socială prin teatru-forum

✍️ **Prof. metodist Simona LUCA**

Deopotrivă profesori sau actori, oameni care mai trecuseră prin exerciții de creativitate și expresivitate sau care aveau acum primul contact cu ele, au răspuns cu entuziasm provocării lui Morten Bruun, găzduită și inițiată de Casa Corpului Didactic Ilfov, la o cunoaștere personală și socială profundă. Aceasta apare la intersecția și interacțiunea dintre persoană și grup, dintre reacțiile și emoțiile personale construite și trăite în cadrul unui grup de dramă. Un exemplu grăitor este exercițiul oglinzirii. În perechi de câte doi, pe rând, unul din participanți este liderul, el inițiază mișcările, iar cel care îl oglindește reproduce cât mai fidel acele mișcări. Este interesant că fiecare poate obseva modul cum se simte mai confortabil: atunci când el este inițiatorul mișcării, și celălalt îl oglindește sau, dimpotrivă, atunci când el oglindește pe colegul lui de echipă. Prin acest exercițiu, fiecare poate deduce simplu și rapid dacă are trăsături de lider sau de membru executant în echipă. Înțelege cât de important este rolul de executant. Dar mai valoros este nivelul la care cei doi participanți sunt, alternativ lider și oglinzit, dar fără să stabilească înainte, fără să folosească limbajul verbal pe parcursul exercițiului. Participanții pot obseva care sunt mijloacele prin care comunicarea lor devine eficientă cu adevărat, fluidă, experimentează care sunt mesajele pe care le poate da corpul lor și expresivitatea mimicii, pentru a exprima o intenție. Au fost câteva astfel de exerciții revelatoare pentru o bună cunoaștere de sine în raport cu celălalt. Pentru profesori acest nivel de conștientizare și de creștere a expresivității și congruenței în comunicare este absolut neprețuit. Participanții au menționat faptul că profesorul nu are aceste competențe dezvoltate prin exercițiu în cadrul formării inițiale, și rareori chiar și în formarea continuă. Dar aceste instrumente din tehnicile teatrale, atât de simple, care nu necesită altceva decât ceea ce există în clasă, adică profesorul cu întreaga lui ființă și participare pot influența deciziv o practică pedagogică dusă la excelență. Profesorii ilfoveni au fost receptivi la aceste metode, toți menționând în chestionarele de evaluare că s-au simțit energizați și inspirați și că aceste tehnici din sfera teatrală sunt revelatoare și utile pentru creșterea impactului demersului lor pedagogic. În exercițiul oglinzirii, mulți profesori din grup au observat că li se pare dificil să îl urmeze pe celălalt și au remarcat o posibilă cauză: faptul că stilul didactic induce un comportament de lider, cel care arată calea, care propune, împarte sarcini, doar el, și prea puțin este alternat acest rol cu cel care este atent și îl observă în mod profund pe celălalt, pe elev adică, îl urmează și îl oglindește, îl lasă să preia inițiativa. Se poate explica în acest mod nivelul de pasivitate socială pe care îl determină, fără să vrea, educația școlară românească, prin acest curriculum ascuns, prin aceste practici existente la noi: profesorul lider propune - elevul execută. Iar această paradigmă rareori este provocată la schimbare. Unii chiar au dedus că poate fi o deformare profesională și mâine merg la clasă mult mai atenți să îi poată observa cu adevărat pe elevii lor, să îi urmeze și să îi poată și ei oglinzi pentru reciprocitate în comunicare. Comunierea eficientă este birecțională, un permanent schimb, nu doar unisens dinspre profesor. Morten Bruun, fiind printre susținătorii ferventi la nivel mondial ai teoriilor și practicilor teatrului social construit de argentinianul Augusto Boal, a explicat esența, structura și principiile teatrului-forum. Participanții au construit o scenă pe baza negocierii în grup a unei teme negative din societate și școală, iar fiecare din grup a reprezentat un personaj. A fost uimitor cum profesorul metodist a devenit un elev abuzat, cu părul și hainele răvășite, căzut în mijlocul scenei, iar grupul din jurul lui devenise grupul de copii agresori într-o scenă de bullying. Nu doar empatia este cea puternic activată, dar întreg spectrul de emoții și gânduri, trăiri este fabulos. Când regizorul primește sarcina să schimbe scena într-una mai realistă, dar pozitivă, apar alte provocări. Un alt grup a oglinzit reacțiile negative dintr-un autobuz aglomerat, adunând deopotrivă personaje nepăsătoare, hoți de buzunare, mirosuri grele. Iarși, directorii de instituții au intrat în joc, au simțit puterea fascinantă a experienței. Asta ne-a unit pe toți și a creat adevărate grupuri de prieteni, cu un nivel de comunicare mai presus de cuvinte. Asemenea experiențe sunt valoroase, dar rare deocamdată. Am observat cum profesorul cu costum și cravată se poate transforma într-un om expresiv care capătă o forță uluitoare din priviri și gesturi, care devine flexibil și intră în joc, pentru că unul din principiile teatrului - forum este acela că omul nu încetează niciodată să se joace, iar jocul este instrumentul cel mai puternic în schimbarea personală și comportamentală, simplă și fluidă. Am observant cum fiecare profesor are un potențial creativ, imaginativ și expresiv. Concluziile au fost apreciative, în sensul redescoperirii unor resurse din zona dramatică: povestea epică, zona de imaginație și creativitate, pentru a cărei reconsiderare au fost foarte bucuroși. Pentru că reacțiile au fost atât de entuziaste, la Casa Corpului Didactic Ilfov ne propunem să creionăm pentru anul următor un astfel de program în comunitățile ilfovene care au un centru cultural, să construim parteneriate la nivel local pentru a forma grupe și a organiza cursuri pentru profesori și elevi în mai multe localități din județ, cu sprijinul fiecărui consiliu local. Participarea internațională, un trainer străin, european, constituie nu doar un sprijin, dar și o validare importantă pentru noi, pentru schimbul intercultural de practică și valori. ■

✍️ Pagină coordonată de **Prof. dr. Florin PETRESCU**, director al CCD Ilfov